

Kapitola jedna

Říkal jsem, že stál ve dveřích,“ sděloval Aden MacTaggert s pohledem upřeným na svého staršího bratra Colla, sedícího na velikém černém fríském koni. „Vstoupil, otevřel zobák a začal žvanit jako vždycky a já po něm hodil botu.“

„A praštils ho do hlavy,“ dokončil zamračeně Coll MacTaggert, lord Glendarill. „Když jsi byl ještě napůl opilý, probudil ses z tvrdého spánku a v místnosti bylo skoro tma? Myslím, že jsi po něm asi hodil botu a ta ho vyděsila, když udeřila do zdi, takže omdlel.“

„Omráčil jsem ho,“ protestoval Aden a zpomalil svého kaštanového plnokrevníka Lokiho, protože dorazili na Grosvenor Street a před Oswell House. „Zeptej se Oscara. Ten ti ukáže dokonce i tu bouli, co tvrdí, že má pořád ještě na hlavě.“

„Já bych taky nepřiznal, že jsem omdlel leknutím,“ zabručel Coll a seskočil ze sedla. „Botou se nedá přesně mířit.“

„Nemůžu mluvit za tebe, ale deset liber říká, že já to dokážu,“ opáčil Aden, sesedl a předal Lokiho otě-

že Gavinovi, štolbovi, kterého si přivezli s sebou, když všichni dostali rozkaz přijet z Vysočiny.

Opravdu od té doby uplynulo teprve pět týdnů? Jako by uteklo celé století od té doby, co lady Aldrissová, matka, které se odcizili, prozradila existenci té zatracené smlouvy, kterou s jejich otcem Angusem MacTaggertem podepsala, když byli tři MacTaggertovi synové ještě škvřnata. Jestli se neožení s anglickými dámami dřív, než se jejich jediná sestra – Eloise, nejmladší ze sourozenců – provdá za svého nápadníka, Francesca Oswell-MacTaggertová přestane financovat Aldriss Park – a tím i životy všech domkářů, farmářů, obchodníků, sloužících a vlastních synů.

„A jak hodláš tu sázku vyhrát?“ odsekl Coll. „Jsme sakra v Londýně. Nemůžeme tady mlátit komorníky botami, to by se na tebe jemní lidé mračili.“

Aden se ohlédl. „Gavine, odnes to vědro přes ulici.“

Štolba ho podezíravě pozoroval. „Já po sobě vod vás nenechám házet botama, pane Adene. Oscar říká, že eště šilhá, když se pokazí počasí.“

„Počkám, až tam nebudeš. Jdi.“

Štolba s povzdechem zvedl vědro a odklusal ulicí. Asi ve vzdálenosti šesti metrů se zastavil a ohlédl se po nich. „Tady?“

„Ne. Pořád jdi.“

Gavin musel počkat, až přejede kočár, a pak pokračoval ulicí dál a pokynul jim ze vzdálenosti zhruba patnácti metrů. Aden kývl. „To by šlo. Uхни z cesty.“

Coll vedle něj usedl na špalek sloužící k nasedání na koně a stáhl si boty. „Budeš druhý,“ řekl. „A jestli dohodím blíž, dlužíš mi *dvacet* liber.“

Stupňovalo se to rychle a podle očekávání. „Tak házej, než prohraješ kalhoty.“ Aden se opřel zády o litinové zábradlí, lemující přední příjezdovou cestu Oswell